

15. výročie Súkromnej základnej školy BellAmos 18

Slovensku, aj v zahraničí (stále si pamätám, ako sme sa s otvorenými ústami pozerali na Orloj v Prahe...). Veľmi mi chýbajú lyžiarske výcviky a školy v prírode, kde sme si vždy užili kopu srandy.

3. Škole želám hlavne to, aby do nej žiaci radi chodili a aby sa jej darilo aj v ďalších rokoch aspoň tak, ako doteraz.

Pozdrav od rodičov ZACHAROVCOV

.... keď sa píše HISTÓRIA niečoho, to znamená, že to „niečo“ má za sebou veľa prežitého, veľa spomienok a aj veľa otázok.

Štrnásť rokov prežitých v BellAmos znamenalo pre našu rodinu kusisko života. Predovšetkým spomienok na tie radostné a príjemné chvíle, ale aj na detské starosti a ich detské „ubolené dušičky“, na ich úspechy a možno niekedy aj neúspechy, na vyplnený školský, ale aj mimoškolský čas....

Ja len verím, že moji traja chlapci budú aj po rokoch spomínať v dobrom, a budú pyšní na to, že navštevovali práve túto školu. To bude odmenou nielen škole, ale aj mne a manželovi, že sme im túto školu vybrali ako základ vzdelania.

A škole prajem, aby tá jej HISTÓRIA bola stále a stále bohatšia, a aby sa písali na jej strany života nielen úspechy žiakov, ale aj všetkých pedagogických a nepedagogických pracovníkov...

*Dana a Ján Zacharovci
a bývalí žiaci BellAmos - Radoslav, Martin, Erik*

Kde sa berú v BellAmose sny?

Pätnásť rokov v živote človeka je významná hranica. Prestáva byť dieťaťom a pomaly začína preberať nad svojím životom sám zodpovednosť. Ale začínajú sa o neho zaujímať aj takí, pred ktorými by si mal dávať pozor. Hranica pätnásť rokov je dôležitým medzníkom pre rozhodovanie, čo ďalej a kam sa uberať. A BellAmos slávi neuveriteľných 15 rokov. Pamätám si na úplne prvé nádychy BellAmosu. Moja mama Anna Thomková sa stala jeho mamou a venovala mu zo svojho času toľko okamihov, koľko len vládala, aby spolu so svojimi priateľmi vytvorili z BellAmosu to najlepšie dieťa. Mohol by som spomínať na úplne prvé kroky, na prvých žiakov, na cestovanie z miesta na miesto, na prvých štvrtáckych absolventov, lebo vždy som bol s BellAmosom nejaký spätý. /Veď bol ako môj adoptívny brat či sestra. ☺/ Ale začnem spomínať až od piateho roku jeho života. Od okamihu, kedy som sám začal meniť jeho podobu a budovať niečo nové. Rovnako ako moja mama pred štyrmi rokmi si zobrala pre prvú triedu pomocníka Kráľa Abecedára, ja som sa rozhodol, že v neznámych vodách druhého stupňa mi najlepšie pomôže Lemuel Gulliver a jeho cesty. A tak som nazval aj prvú piatu triedu. Prví piatáci BellAmosu boli to najzáračnejšie, čo ma mohlo stretnúť. Bola to posádka, s ktorou sa dalo plaviť kamkoľvek, podniknúť čokoľvek. Trávili sme spolu veľmi veľa času, častokrát sme sa pristihli, že sú štyri hodiny a my sme stále v škole a učíme sa alebo hráme naše hry. Spájala nás celoročná hra, plná písmeniek zo správ, kartičiek s tajomstvami a úzko spojená aj s učením. Hrali sme divadlá, pripravili muzikál, chodili na víkendové hry do prírody. Pamätám si každého z nich, tak ako vtedy. A každého by som chcel z tej trinástky menovať. Každý z nich tvaroval BellAmos, každý z nich formoval seba. A smeroval do Triedy baróna Münchhausena – baróna Prášila. A do novej časti budovy, ktorú teraz poznáme ako našu. Tam nás už bol plný počet, pribudli noví skvelí žiaci. Školské výsledky boli tak vynikajúce, že všetci, ale skutočne všetci, chceli byť v NIEČOM najlepší. Či za to mohol barón Prášil alebo blížiac sa prijímačky na šesťročné gymnázium. A ja som musel byť prísny, nároky na všetkých boli priveľké a museli sme zabrať i na úkor hier... ☺ Ale vynahradili sme si to i v škole v prírode veľkou hrou Kto prežije či prvým ročníkom časopisu Zvonček. No a nesmiem zabudnúť, že sme vydali vlastnú knihu – Čarovný príbeh. Predtým, ako som začal písať túto spomienku, plánoval som odkryť príbehy z našich dobrodružstiev, ale uvedomujem si, že tie ostali zavreté v každom z nás. Či to bolo rezanie žraloka u Detí kapitána Granta alebo túlanie sa neznámymi horami s Bilbom Baginsom. Celé štyri roky som prežil v BellAmose,

43 15. výročie Súkromnej základnej školy BellAmos

2005/2006 - Rok desiaty, rok jubilejný, rok prvej stovky, rok najväčšieho pohybu

Prípravy na jubilejný desiaty rok prebiehali celé leto. Konečne sme získali aj prízemie, kde boli priestory Juniorklubu. Parketovú sálu rozobrali, ostala nám zničená podlaha, ktorú sme sa snažili v priebehu roka upraviť. Zamurovali sme dvere z terajšej zborovne do novej dolnej PC učebne, opravili sme steny, namontovali žalúzie. Pod počítače z Rotary klubu sme zakúpili nové stoly a aj dve nové PC zostavy, prerobili sme elektroinštaláciu. Kompletne sme prerobili Jankovu dreváreň, ktorá dostala krásne nové stoly zo Sverepca a presťahovala sa z II. poschodia na prízemie na západné krídlo. Aj výchovná poradkyňa dostala novú kanceláriu. Školské stredisko dostalo priestory pre činnosť II. stupňa, opravili sa všetky závady v triedach. Tri triedy dostali nové keramické tabule a v celej škole bolo namontované bezpečnostné zariadenie. Školský rok sa začal 5. septembra. Po prvýkrát sme otvorili dve nové triedy - Triedu kráľa Abecedára s 10 žiakmi (Erik Bakala, Denis Liner, Filip Fašiang, Simona Holková, Viktor Chladnuch, Lukáš Lencsés, Denis Ciran, Nicolas Novocký, Cindy Paľová a Viktorka Richterová s triednou učiteľkou Lenkou Grendárovou) a Triedu Víly Abecedy (Peter Barborík, Marko Búchala, Adrián Cisárik, Michal Kráľovský, Erik Zachar a Tamara Mišágová s triednou učiteľkou Martuškou Smirnovovou). V tretej triede pribudla Kristínka Krupcová, Kristína Michalíková, Dušan Kovačka a na jar Jakub Fedák, u štvrtákov Martin Bukva a Boba Kutlíková, k piatomu prišiel Radko Krupec, po novom roku sa vrátil z Ameriky Viliam Kubík a prišiel Juraj Hamza, k šiestakom prišla Nikolka Kovačková, neskôr Filip Ťaptík, k siedmakom pribudol Matej Ciran, Kornélia Hnilicová, Petra Kutlíková a vrátila sa Lenka Pokorná, ôsmakov posilnil Michal Cisárik a deviatakov Slavo Bročko, Michal Hanzel a od januára Martinka Kozáková a Juraj Fiala. Rozšírili sa aj rady učiteľov po materskej dovolenke.